

Smilertid var den unge Kapellan kommen langt paa Vej ad Stibberup til.

Den Benavelse, der ved Provstens uventede Annobning i første Øjeblik havde grebet ham, var hurtig smunden, da han først var kommen ud af taget over det Natursyn, der her mødte ham.

Det var efter Solnedgang blevet fuldkommen stille. Himlen var klar og fuld af Stjerner. Kun langs Horisonten i Sydvest laa endnu en Mindelse om det bortdragne Uvejr i Form af en langstrakt Skybanke, hvorover Maanen krummede sig. Vejen løb højt til Vejrs, saa man kunde overse hele Egnen og Landet hinsides Fjorden, og over alt var der kun de tavse, blaaflige Enemark, og over de smaa røde Skar fra oplyste Hytter og Gaarde blinkede som nedfaldne Stjerner.

Kapellanen sad henrøstet i forhavet Vestuen. Han var et Røstbarn og kendte kun Vinteren fra Byens Taage og Søle. Livet paa Landet kendte han kun fra korte Udsugter i Sommertiden, naar Skoven var grøn, og Kløveren dufte. En Vinter herude havde han altid tænkt sig som en lang levende Begravelse i et uendeligt Mørke med ufrøstommelige Veje — og nu for han hen gennem et Eventyrland, et Ferige, hvor Træer og Buske ragede op ved Vejen som hvide Koraller; Hestene indhyllede af en sølvagtig Em, Ranehvalerne klinge, som om hele Luften var fyldt med uhyrlige Klokker, og Slæden gled frem i en lybless Ruggen, som svævede den paa lange bløde Ringer.

Det forekom ham alt som en Drøm. Alt, hvad han havde oplevet, siden han i den forrygende Sneform havde forladt København, Fogtlandsningerne med de nødvungne Ophold snart i enlig liggende Vægtterhuse, snart i Landevejstrøer mellem Slagtere, Handlende og Bønder, mens Vejene blev gjort ryddelige; endelig Ankomsten til Præstegaarden, dennes gammeldags Gæstfrihed og lune Hygge — alt var ham nyt, fremmed og forunderligt. Han syntes allerede, der laa en Evighed mellem for og nu. Naar han tænkte paa, at det kun var to Døgn siden, han havde sagt sin Fader og sine Søskende Farvel og vandret hjem gennem de københavnske Gaders Smuds, Tummel og Taage, hørt Sporvognene klinge og Muslingselskerne raabe — saa forfød han næsten ikke, at det virkelig var ham selv, der nu sad her midt i al denne tavse Sne, omgivet af denne overjordiske Fred, paa Vej ud til en gammel syg Mand, som ventede paa hans Trøst.

Han blev atter stærkt bevæget. Hans afspøde Moders Billede steg op for hans Sjæl, og han ønskede inderligt, at hun kunde se ham i dette Øjeblik. Han vidste, det havde været hendes højeste Ønske at opleve den Dag, og uden hende havde han vel heller aldrig faaet Mod til det Skridt, han nu havde gjort. Havde han fulgt sine egne ungdommelige Øfter, havde han vel nu siddet som en gammeldags Mineralog eller Botaniker, begravet i Bogstøv og Museumsmug, for en Gang at faa tilfredsstillende den Værgerrighed at faa Titel af Professor og blive udbetraget i et Konversationslexikon. Faderen havde altid ønsket, at han skulde blive Jurist og gaa den „langsomme, men sikre“ Vej til Væge og Anseelse gennem Ministerialbygningen, hvor Familiens Navn og gode Forbindelser vilde sikre ham et hurtigt Avancement.

(Fortætt.)

Stenen.

En fattig Mand gik til en rig og bad om en Almisse, men den rig vilde ikke give ham noget.

„Gaa din Vej,“ sagde han.

Men den fattige gik ikke.

Da blev den rig vred, tog en Sten og kastede efter ham.

Den fattige tog Stenen op, gemte den i sin Barm og sagde: „Jeg skal gemme den, indtil det bliver min Tur at kaste den paa ham.“

Tiden gik.

Den rig gjorde sig stibbig i en Fortrydelse; hele hans Gendom blev taget fra ham, og han selv førtes i Fængsel.

Da den fattige fik ham at se paa den Maade blive slagt gennem Gaderne, traf han Stenen frem og kastede Armen for at kaste den efter ham. Men saa betænkte han sig, kastede Stenen bort og sagde:

„Det var unødvendigt at gaa og gemme paa den Sten saa længe. Medens han var rig og mægtig, frygtede jeg ham — nu har jeg Medlidenhed med ham!“

Leo Tolstoj.

Vilde Vælsler.

(Med Billeder.)

Naar vi forestiller os Vælsler, er det som det dorste, træge og slæbige Dyr, vi en Gang imellem træffer ved Herre- og Forpagtergaarde eller kender fra franske, spanske og italienske Villader; de er altid forpante eller belåstede, altid under Pisten, intet Dyr synes mindre at kende eller støtte om Friheden. Underledes i hine asiatiske Egne, der efter alle gamle Beretninger maa være Vælslets Hjemland, i Syrien, Persien og Arabien, der lever det endnu i vild Tilstand, søger selv for sin Ernæring og vaager over sin Frihed paa de vidtstrakte Ørkenletter.

Det vilde Væls er højere og finere bygget end dets tamme Broder, Hovedet bæres højt og er usforholdsmæssig stort, Læberne er haarde ved Randen og beklædt med filte, børsteagtige Haar, Ørene er lange, og Bløddet klogt og aarvaagent. En smuk, hvid Stribe gaar fra det øverste af Hovedet ned over Halsen og Kroppens Sider og taber sig i en flabelagtig Farve ved Høfterne. Hvide Striber løber ligeledes langs Ryggens og Bugens Sider, ellers er Farven kaffebrown. Behaaringen er silkeagtig blød og fin, den kan om Vinteren sammenlignes med Kameluld, hvorimod den om Sommeren er yderst fin og glat.

De vilde Vælsler lever i Flokke under Anførsel af en Hingst, og det er en saadan Flok eller Hjord, der ses paa Billedet, hvor nogle rejssende synes at have valet deres Opmærksomhed. De hører til Ørkenens bedste Løbere, kan kappes med den dygtigste Jagthund og overvinde den rappeste Araberhest i et Døstløb over Ørkenens Bjerge og Sletter, deres Santer, navnlig Syn, Hørelse og Lugt, er saa skarpe, at ingen kommer dem nær paa fejt Land. Nøjsomme og haardsøre lever de af saltagtige Planter samt forskellige Kløverarter og søger kun nu og da til Vandingsstederne, hvor de er mest ubetatte for Jægerens Snarer og Skud. Det asiatiske Væls er et slægtet Vildt, hvis Rød smager fortræffeligt og anses for en lækker Ret blandt Araberne og de lilleasiatiske Folkstammer.

Fr. R.

Braamunkken.

Fortælling af Garit Essar.

(Fortæll.)

XVI.

Hvorledes Dommen blev fuldbørdet.

Samme Øjeblik Hennings Hustru aabnede Døren fra Raabenhuset, forekom det hende, at en mørk Skikkelse gled forbi Muren under Binduet. Hun standse og bøjede sig ned for desioebere at se, men Skikkelsen var forsvunden. En forvoksen Hylbebrust stod noget fra Muren, og op til Binduet var der stillet et Brudstykke af en gammel Stige, det var alt, hvad hun opdagede, da de kom hen til Stedet.

Nede i Byen brændte der endnu Lys i flere Huse, af og til høstes Lyd af Skrig og Sange over fra Herberget. I Nærheden af Kirken vedblev derimod alt at være roligt og stille.

Flere Timer forløb, et soagt, dømtende Skar af Morgentønden begyndte at lysne over de store Stove, som dannede Landstabs Baggrund. Foraaets Budbringere, Lærkerne og Stærerne, sang, smaa Flokke af Krager søgte ned for at fiske paa Søbredden.

Da blev Stilheden, som saa længe havde hvilet omkring Sanct Jørgens Kirke, pludselig afbrudt. En Stare Mænd kom frem fra Markedet inden for Kirkegaardsmuren og kastede sig op til Raabenhuset. Alle bar de Raaben, hvis Naslen forraabte dem til trods for den Tavskehed, hvormed de bevægede sig. Efter at have standet nogle Øjeblikke neden for Trappen, som til en sidste Raadslagning, traadte to Mænd frem og gik op til Døren.

I det samme saas i Morgenslyet en mørk Skikkelse, som hidtil havde siddet i en Krog af Dørfarmen, rejste sig i Vejret og strækte en Partiisan frem mod de to Mænd med det Spørgsmaal:

„Hvad vil I?“

Stemmen lød bekendt, det var Kirsten Trane, som talte, det var hende, der havde siddet sammenkruget paa Dørrinet med sit Barn paa Skedet, begge to indhyllede i et gammelt Fjededækk.

„Hvad vil I?“ gentog hun barsk, da ingen svarede.

„Er det jer, Kirsten?“ sagde den ene af Mændene.

„Hvorfor taler I saa højt?“ spurgte Kirsten.

„Hvorfor hvisker I? Hvad bestiller I her?“

„Det ser I jo, jeg vaager.“

„Over Henning?“

„Hvem skulde vel vaage over Henning, naar ikke jeg gjorde det?“

„Vi vil tale lidt med ham,“ sagde den anden af Mændene.

„Kom igen, naar det bliver lyst, nu er det Tid til at sove, ikke til at snakke,“ sagde Trane.

„Lad de Mænd kun komme ind,“ sagde en

bydende og alvorlig Stemme bag Kirsten, og da Døren blev aabnet, og Staren styrkede ind i Raabenhuset, saa den Henning staaende midt paa Gulvet, rustet i Vrysbarnst og Stormhue og støttende sig til en langstakket Økse. Han var forferdelig bleg, men der var tillige noget vildt og uforordende i hans Ansigt, i hans hele Stilling, som paa- trængte sig enhver af de kommende.

„Hvad vil I Dalby Bjørn?“ spurgte han koldt og haanligt.